

Arrest

nr. 274 653 van 27 juni 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VANDER VELPEN
Atletenstraat 31
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 februari 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. VANDER VELPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is de vader van een Belgisch minderjarig kind genaamd C. O. D. W.

Op 10 april 2018 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij verzoeker een inreisverbod voor vijftien jaar wordt opgelegd. Tegen deze beslissing stelt verzoeker geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 26 augustus 2021 dient verzoeker een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn minderjarige dochter.

Op 24 februari 2022 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.08.2021 werd ingediend door:

Naam: O. (...) Voorna(a)m(en): F. (...) Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...) 1977 Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...) Verblijvende te: (...)

Ook gekend onder aliansen: B. (...) B. (...) A. (...) (...) 1977, B. (...) B. (...) A. (...) (...) 1977, B. (...) B. (...) A. (...) (...) 1977, B. (...) B. (...) (...) 1977, B. (...) A. (...) B. (...) (...) 1977, B. (...) A. (...) B. (...) (...) 1977, B. (...) A. (...) B. (...) (...) 1977, B. (...) E. (...) B. (...) (...) 1977, F. (...) W. (...) (...) 1977, F. (...) W. (...) (...) 1977, W. (...) F. (...) (...) 1977

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn Belgisch minderjarig kind, de genaamde O. (...) D. (...) W. (...), C. (...) T. (...) S. (...) (RR. (...)) in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980

Om deze aanvraag in overweging te kunnen nemen dient aan een ontvankelijkheidsvereiste voldaan te worden. Betrokkene moet vooreerst toegang hebben tot het grondgebied, er mag dus geen geldig inreisverbod zijn. Voor zover er wel een geldig inreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, kan de aanvraag alsnog in aanmerking worden genomen voor zover er sprake zou zijn van een buitengewone afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager. In dat geval is een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd ondanks het inreisverbod.

Uit nazicht van het dossier blijkt betrokkene voorwerp uit te maken van een inreisverbod (bijlage 13 sexies) genomen door de Belgische autoriteiten voor een periode van 15 jaar genomen op 10.04.2018 dewelke hem werd betekend op diezelfde dag.

De termijn van het inreisverbod begint pas te lopen vanaf de datum waarop betrokkene effectief het grondgebied van Schengen heeft verlaten (arrest Ouhrami C-225/16 dd. 26.07.2017). Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene ten gevolge het inreisverbod het land heeft verlaten. Dit betekent dat betrokkene het inreisverbod van 15 jaar niet heeft opgevolgd. Desgewenst kan om de opschorting of de vernietiging van het inreisverbod gevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor betrokkenes woon- of verblijfplaats in het buitenland.

Betrokkene werd door België ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990 omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Dit inreisverbod werd hem betekend op 10.04.2018 en is tot op het moment van het indienen van de aanvraag gezinshereniging en tot op heden noch opgeheven, noch ingetrokken door het bevoegde bestuur, noch nagekomen door betrokkene. Betrokkene heeft daarmee geen toegang tot Belgische grondgebied.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene vader is van een minderjarig Belgisch kind, de genaamde O. (...) D. (...) W. (...), C. (...) T. (...) S. (...) (RR. (...)) en mogelijks ook van D. (...) W. (...) R. (...). Dit geeft hem echter niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn kind niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan hem een afgeleid recht van verblijf toe te kennen.

In casu blijkt dat betrokkene niet samenwoont met zijn kind. Ter staving van de financiële en affectieve band met het kind legt betrokkene volgende documenten voor:

- Schrijven advocaat dd. 22.11.2021

- Mail van Elegast naar de advocaat dd. 12.11.2020 + overzicht bezoeken Mail van Elegast naar de advocaat dd. 11.03.2021,

- Mail van advocaat naar Elegast dd. 08.03.2021

- Documenten van overboekingsformulieren (7) vanuit de penitentiaire inrichting Tilburg van betrokkene naar de moeder van het kind (D. (...) W. (...) H. (...)) vanaf 06.12.2015 tot 15.06.2016 1 Betalingsopdracht van betrokkene (gevangenis Merksplas) naar de moeder van het kind dd.
- 12.12.2016 + aantal briefjes van de moeder van het kind dat ze geld heeft ontvangen van betrokkene + overschrijvingsbewijzen van betrokkene naar de rekening van de moeder van het kind - Brieven van het CAW dd. 02.11.2016, 16.11.2016, 02.12.2016, 12.01.2017, 26.01.2017, 06.03.2017, 21.03.2017, 06.07.2021, 01.08.2017, 03.10.2017
- Brief van de directeur van Elegast dd. 25.03.2019
- Briefwisseling/kaartjes/tekeningen tussen betrokkene en het kind
- Aantal niet gedateerde foto's + aantal gedateerde foto's
- Document AGA, dagvaarding dd. 20.09.2021 ivm alimentatie
- Loonfiches van tewerkstelling bij Randstad van het jaar 2021 (week 39 en week 40)
- Huurovereenkomst
- Brief van het kind aan DVZ

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt dat C. (...) sinds 23 december 23.12.2015 in het begeleidingstehuis in Consience (Elegast vzw) verblijft. Uit het overzicht van de bezoeken blijkt dat C. (...) haar vader een paar keer heeft bezocht in de gevangenis. Betrokkene heeft zijn dochter ook bezocht in het begeleidingstehuis. Tijdens de corona werden de fysieke bezoeken niet toegelaten maar bleven dochter en betrokkene telefonisch in contact. Na verloop van tijd is C. (...) ook blijven overnachten bij haar vader en nadien werd dit uitgebreid naar 2 overnachtingen in het weekend. Verder blijkt uit het dossier dat sinds maart 2021 de begeleiding van Elegast Consience voor C. (...) werd afgerond in samenspraak met de jeugdrechter en dat C. (...) naar Elegast Den Dam gaat, een dagcentrum, na school. Verblijven doet C. (...) terug bij de moeder. C. (...) verblijft nog steeds één weekend om de 14 dagen bij haar vader van vrijdagavond tot zondagavond. Op basis van al deze informatie erkennen we dus wel dat betrokkene contact heeft met het kind en er sprake is van een band. Zoals echter aangehaald door het Hof van Justitie volstaat het hebben van een band niet om een afgeleid verblijfsrecht te kunnen toestaan. Het is de bedoeling dat er van een afhankelijkheidsrelatie sprake is. Er dient bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding, in het belang van het kind rekening gehouden te worden met "alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is" (Arrest van Hof van Justitie, zaak C-82/16 dd. 8.05.2018, punt 76 en conclusie).

Zoals reeds eerder vermeldt woont betrokkene heden niet samen met het kind, meer zelfs hij heeft er tot op heden nooit mee samengewoond. Het kind is intussen 14 jaar. Dat is uiteraard al een vermeldenswaardig element. Dat wil zeggen dat in het dagelijks leven van het kind, behoudens het weekend om de twee weken op bezoek bij papa, er niets zal veranderen. Het scheiden van een kind van een vader waarmee nooit samenwonen is geweest, heeft beduidend minder impact op een kind, dan indien het samenwonend zou zijn met de vader.

Het kind is bovendien jarenlang geplaatst geweest omdat het kennelijk zowel niet bij de moeder terecht kon als bij de vader. Dat moet een aanzienlijke impact gehad hebben op het kind. Die impact had niets te maken met deze of gene beslissing met betrekking tot het verblijfsrecht van betrokkene, maar wel met de hele situatie waarin betrokkene en de moeder van het kind verkeerden. De dagelijkse zorg werd gedurende een zeer lange periode opgenomen door professionelen. De overheid heeft dus ingegrepen daar waar het kind niet de nodige zorg kreeg van de ouders. Nu het kind terug bij 1 van de ouders mag wonen, is er voor gekozen om het terug onder te brengen bij de moeder, daar moet een reden voor zijn waarom men de keuze heeft gemaakt voor de moeder en niet voor de vader. Redelijkerwijze kiest de jeugdbescherming voor de meest stabiele thuisomgeving als reïntegratie in het gezin mogelijk is, alsook voor de ouder die het nauwste betrokken is bij de opvoeding van het kind en waarmee dus de nauwste band bestaat. De Dienst Vreemdelingenzaken sluit zich uiteraard aan bij die keuze. Gezien de tussenkomst van de jeugdbescherming is het ook redelijk te stellen dat er voldoende gewaakt wordt over het welzijn van het kind. Er is voldoende zorg aanwezig is om de lichamelijke en emotionele ontwikkeling van het kind te vrijwaren. De voornaamste zorgdrager over het kind is heden de moeder, die daarbij ondersteund wordt door het dagcentrum. Het is redelijk te stellen dat het kind daarbij zeer nauw gevolgd wordt door de bevoegde jeugdbescherming van België. Gezien deze hele voorgeschiedenis en de huidige professionele ondersteuning lijkt ons het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is, eerder beperkt. Zeker in verhouding tot wat het kind al allemaal heeft meegemaakt. De beslissing houdt ook niet in dat betrokkene zijn vaderschap niet verder zou kunnen uitoefenen. Zowel via de klassieke of moderne communicatiemiddelen is het best mogelijk om verder contact te houden met het kind. Niets sluit uit dat betrokkene de affectieve en/of financiële banden verder probeert op te bouwen vanuit het buitenland.

Het evenwicht van het kind bij een - louter fysieke - scheiding van betrokkene, hoeft helemaal niet in het gedrang te komen. Er is ook geen sprake van dat het kind België zouden moeten verlaten, ten gevolge deze negatieve beslissing. Het kind heeft de Belgische nationaliteit, wordt hier goed begeleid en opgevolgd. Financieel is er een goede regeling getroffen. Niets sluit uit dat de vader deze regeling verder nakomt vanuit het buitenland.

Ten overvloede dient nog opgemerkt te worden dat betrokkene pas voor het eerst interesse lijkt te hebben getoond in zijn kind, op het moment dat hij uitzicht had op vrijstelling uit de gevangenis. Wanneer hij tevoren werd gehoord met het oog op repatriëring, haalt hij het bestaan van de kinderen ook aan als een reden waarom hij meent niet gerepatriëerd te kunnen worden, hij heeft echter op dat moment geen contact met de kinderen (zie verslag 30.10.2014). Niets sluit uit dat de interesse van betrokkene in C. (...) enkel uit zelfbehoud is, om repatriëring naar het land van herkomst te voorkomen en verblijfsrecht te verkrijgen. In de hoofden en harten kijken van de mensen kan natuurlijk niet, maar gezien de gehele voorgeschiedenis, is het niet totaal ondenkbaar dat hier sprake is van een voorgehouden interesse en band naar het kind toe dat er enkel is op gericht om verblijfsrecht te bekomen. Dat soort situatie is uiteraard evenmin in het belang van het kind en het evenwicht voor de emotionele ontwikkeling van het kind.

Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde om de opheffing of opschorting van het geldende inreisverbod te verzoeken, het Belgisch kind ertoe zou dwingen betrokkene te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van België. Deze vaststelling en het feit dat het betekende inreisverbod nog steeds geldig is, rechtvaardigt deze weigeringbeslissing.

Geen van de andere voorgelegde documenten doen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging"

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Dat de bestreden beslissing van de Staatssecretaris voor Migratie -en asielbeleid een beslissing van bestuurshandeling uitmaakt zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering van de administratieve bestuurshandelingen dient te worden gemotiveerd.

Dat bijgevolg de Staatssecretaris van Migratie en asielbeleid zijn beslissingen op gemotiveerde wijze dient te nemen en dat zulks niet is geschied.

Dat dit niet geschied is, minstens op zeer gebrekkige wijze, moge onder meer blijken uit de hierna opgesomde vergissingen en fouten in de bestreden beslissing van de Staatssecretaris van migratie- en asielbeleid.

Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft nav. de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd; (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, I, 166.)

Dat dit principe eveneens werd opgenomen in de Grondwet, m.n. onder art. 149 van de Grondwet;

Dat een ondeugdelijk gemotiveerde bestuurshandeling leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en geldt als bewijs dat de Staatssecretaris van Migratie -en asielbeleid de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft;

Dat er in casu sprake is van een onjuiste en manifest gebrekkige motivering van de beslissing.

Dat verweerster motiveert dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod (bijlage 13 sexes) voor een periode van 15 jaar, genomen op 10/04/2018, dezelfde dag aan hem betekend.

Verweerster motiveert dat door het inreisverbod verzoeker geen toegang heeft tot het Belgisch grondgebied. Verweerster verwijst naar het arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 08/05/2018 en motiveert dat beoordeeld dient te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding is tussen betrokkene en zijn kind dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Daarbij benadrukt verweerster dat het louter bestaan van een gezinsband niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan hem een afgeleid recht van verblijf toe te staan.

Verweerster is van mening dat dat in casu niet het geval is omdat:

- *Er is geen samenwoning tussen vader en dochter;*
- *C. (...) heeft van 2015 tot 2021 in een begeleidingstehuis gezeten;*
- *C. (...) verblijft heden voltijds bij haar moeder en één weekend om de 14 dagen bij haar vader van vrijdagavond tot zondagavond;*
- *Verweerster erkent dat verzoeker contact heeft met zijn kind en dat er sprake is van 'een band';*
- *Verweerster is van mening dat deze 'band' niet voldoende is om een afgeleid verblijfsrecht te rechtvaardigen in hoofde van verzoeker;*
- *Het kind is intussen 14 jaar; het scheiden van een kind van een vader waarmee nooit samenwoning is geweest, heeft beduidend minder impact op een kind, dan indien het samenwonend zou zijn geweest;*
- *Het kind is jarenlang geplaatst geweest en kreeg niet de nodige zorg van de eigen ouders;*
- *Verweerster meent dat er een reden moet zijn waarom de overheid heeft beslist om het kind voltijds naar moeder te laten gaan en niet naar vader; Verweerster gaat ervan uit dat moeder de meest stabiele leefsituatie heeft en de meest nauwe band heeft met haar kind en het nauwst betrokken is bij haar opvoeding;*
- *Verweerster is van mening dat er voldoende zorg aanwezig is om de emotionele en lichamelijke ontwikkeling van C. (...) te vrijwaren;*
- *Verweerster schat het risico voor het evenwicht van C. (...) wanneer verzoekster zou moeten terugkeren naar Marokko eerder 'beperkt' in. Zeker in verhouding tot wat het kind allemaal heeft meegemaakt;*
- *Verzoekster zou contact kunnen blijven onderhouden via de klassieke communicatiemiddelen;*
- *Tot slot motiveert verweerster dat het niet uitgesloten is dat verzoekster enkel interesse toont in zijn dochter uit zelfbehoud. Verweerster merkt op dat verzoeker pas voor het eerst interesse leek te hebben in zijn kind op het moment dat hij uitzicht had op vrijstelling uit de gevangenis.*

Het arrest KA tg België bepaalt dat ingeval van een bestaand inreisverbod t.a.v. een derdelander die een aanvraag gezinshereniging doet met een Unieburger, de desbetreffende lidstaat dient te onderzoeken of er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de derdelander en de eigen onderdaan, opdat er aan de derdelander een afgeleid verblijfsrecht kan worden gegeven.

Wanneer de Unieburger minderjarig is, moet bij de beoordeling van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding, rekening gehouden worden met alle omstandigheden van het geval, zoals:

- *wie heeft het ouderlijk gezag over het kind?*
- *welke ouder heeft de daadwerkelijke zorg over het kind?*
- *de leeftijd van het kind*
- *de lichamelijke en emotionele ontwikkeling van het kind*
- *de mate waarin het kind een affectieve relatie heeft met elk van zijn ouders*
- *het eventuele risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan als het wordt gescheiden van de ouder die onderdaan is van een derde land*
- *een verwantschapsband (biologisch of juridisch) met de derdelands ouder, is niet voldoende*
- *samenwoning met het kind is een van de relevante factoren om het bestaan van een afhankelijkheidsverhouding te bepalen, maar is geen absolute vereiste.*

Het tijdstip waarop de afhankelijkheidsrelatie ontstaat (= vóór of na het opgelegde inreisverbod) is niet van belang voor het bekomen van een eventueel verblijfsrecht op basis van artikel 20 VWEU.

Het is evenmin relevant of het inreisverbod al dan niet definitief was op het ogenblik van de aanvraag gezinshereniging.

In het K.A.-arrest stelde het HvJ niet alleen dat er voorafgaandelijk een afhankelijkheidsonderzoek moet gebeuren, maar ook dat er een belangenafweging gemaakt moet worden van het recht op een gezinsleven en het hoger belang van het kind, in het licht van de artikelen 7 en 24 Handvest van de Grondrechten (HvJ 8 mei 2018, C-82/16, K.A. e.a. t. België, §§ 71 en 107).

Verweerster schat het risico voor het evenwicht van C. (...) eerder beperkt in omdat C. (...) grotendeels werd grootgebracht in een begeleidingstehuis en pas in april 2021 terugkeerde naar huis. Verweerster is van mening dat besloten werd C. (...) te laten terugkeren naar moeder omdat zij een nauwere band zou hebben met haar dochter en nauwer betrokken zou zijn bij haar opvoeding. Op welke feitelijke informatie verweerster zich baseert om tot dit oordeel te komen is volstrekt onduidelijk. Dit oordeel strookt alleszins niet met de verslagen van het begeleidingstehuis Conscience zelf waar C. (...) lange tijd verbleef en die verzoeker aan verweerster bezorgde in het kader van zijn aanvraag.

Dat de moeder van C. (...) op dit ogenblik een stabielere leefomgeving aan C. (...) kan bieden, klopt. Dit is ook de enige reden waarom het hoofdverblijf van C. (...) bij haar moeder werd geplaatst. Verzoeker heeft immers jarenlang over geen enkel verblijfsrecht beschikt en beschikt heden slechts een precair verblijfsrecht, hetgeen uiteraard ook implicaties heeft voor zijn financiële mogelijkheden. Werkgevers zijn, gezien verzoekers strafrechtelijk verleden en precair verblijfsrecht, niet happig om hem vast werk te geven. Verzoeker neemt alle jobs aan die hij krijgt, maar momenteel werkt verzoeker enkel op interim basis. Reeds tot driemaal toe werd ook zijn precair verblijf beëindigd waardoor hij moet stoppen met werken en vaak weken moet wachten om opnieuw zijn AI aan te vragen. Stabiel is het leven van verzoeker dan ook niet en de Jeugdrechter kan dan ook niet anders dan C. (...) in hoofdverblijf toe te vertrouwen aan de moeder. De Jeugdrechter weet echter zeer goed dat vader en dochter een zeer goede band hebben en voorziet dan ook een uitgebreid omgangsrecht tussen vader en dochter in de weekends en de vakanties.

Verzoeker komt van ver en beseft dat omwille van zijn hardnekkige drugsverslaving hij veel tijd met zijn dochter heeft moeten missen. Verzoeker is in 2014 in de gevangenis beland en is toen noodgedwongen afgekickt. Hij is vanaf dan stilaan aan zichzelf beginnen werken zodat hij er ook voor zijn dochter kon zijn. Reeds sinds 2016 is verzoeker de contacten met zijn dochter beginnen herstellen. Dit gebeurde stelselmatig, zeker gezien het verblijf van verzoeker in de gevangenis en zijn precair verblijfsstatuut. Het feit dat de jeugdrechter destijds kinderbezoeken in de gevangenis heeft toegelaten, is omdat de Jeugdrechter erop vertrouwde dat verzoeker steeds een oprechte interesse heeft gehad in zijn dochter en bereid was aan zichzelf te werken. Ondertussen zijn we 8 jaar verder en is verzoeker 4 jaar uit de gevangenis. Hij kwam niet meer in aanraking met gerecht, noch justitie en heeft getracht een stabiele leefomgeving uit te bouwen voor zijn dochter, hetgeen hem los van zijn precair verblijfsstatuut ook is gelukt. Hij heeft reeds lange tijd een nieuwe partner die hem steunt. Vader en dochter hebben een zeer warme band.

Dit wordt niet alleen bevestigd door C. (...) zelf, maar ook door de begeleiders van het begeleidingstehuis waar C. (...) jaren heeft verbleven. Zij bevestigen dat vader gekend staat als een zeer betrokken vader en dat vader en dochter een zeer fijne band hebben met elkaar, dat zowel vader als moeder belangrijk zijn in het leven van C. (...), dat vader betrokken was bij de overlegmomenten en steeds betrokken was bij de begeleiding van C. (...). Zij bevestigen dat vader beseft dat hij in het verleden veel tijd heeft moeten missen met C. (...) en dat hij er ten volle wil staan voor zijn dochter.

Deze verslagen stroken dan ook niet met het oordeel van verweerster dat C. (...) een nauwere band zou hebben met haar moeder en dat de moeder nauwer betrokken zou zijn geweest bij de opvoeding en dat de reden is waarom C. (...) hoofdverblijf heeft bij haar moeder.

Deze verslagen stroken ook niet met het oordeel van verweerster dat verzoeker zijn betrokkenheid als vader zou ensceneren uit zelfbehoud.

C. (...) is een meisje van 14 jaar dat omwille van een multiproblematiek in hoofde van zowel vader als moeder in 2015 in een begeleidingstehuis terecht is gekomen (bij moeder was er sprake van intrafamiliaal geweld uitgaande van de toenmalige partner van moeder en vader kampte met een drugsverslaving). Echter zowel vader als moeder bleven betrokken in het leven van C. (...). Beiden hadden regelmatig

contact met hun dochter, ondanks hun problemen. Dat is ook de reden waarom C. (...) destijds niet werd toevertrouwd aan een pleeggezin. De Jeugdrechter heeft de inschatting gemaakt dat de ouders, mits de nodige hulp, in staat waren aan zichzelf te werken en in de toekomst alsnog aan hun dochter een stabiele thuissituatie te geven. Sinds april vorig jaar is C. (...) na een lange weg aan hulpverlening definitief terug thuis. C. (...) zal nu hopelijk de rest van haar leven verder thuis kunnen opgroeien.

Dat neemt inderdaad niet weg dat de langdurige plaatsing sporen heeft nagelaten of nog zal nalaten bij C. (...). In die zin kan zij niet vergeleken worden met enig ander kind dat in een gezonde familiale context is opgegroeid. Haar langdurige plaatsing maakt haar net kwetsbaarder. C. (...) is des te meer een kind dat nood heeft aan de nabijheid van haar beide ouders, gezien zij deze nu juist jarenlang heeft moeten missen. Voor de verdere emotionele en sociale ontwikkeling van C. (...) is de fysieke nabijheid van haar beide ouders ontzettend belangrijk. Zeker nu C. (...) een puber is en het algemeen geweten is dat de tienerjaren een tijd zijn van verhoogde emotionaliteit en impulsiviteit.

Het definitief (zelfs tijdelijk) verbreken van de fysieke band tussen vader en dochter zou een zoveelste mokerslag betekenen in het leven van dit nog jonge kwetsbare meisje.

Verzoeker zou niet liever willen (en C. (...) trouwens zelf ook) dat hij zijn dochter meer zou kunnen opvangen. Voorwaarde is dat hij zijn dochter dan een stabiele leefomgeving moet kunnen aanbieden, hetgeen hij niet kan zonder duidelijkheid omtrent zijn recht op verblijf in België.

Verzoeker is dan ook van mening dat verweester te weinig rekening heeft gehouden met de gevolgen van een verwijdering op het broze evenwicht van zijn dochter. Verzoeker is van mening dat verweester te weinig rekening heeft gehouden met de kwetsbare positie van C. (...), de emotionele schade die zij reeds heeft geleden, met haar moeilijk verleden, met het feit dat zij zich in haar puberteit bevindt.

Verweester is van oordeel dat gezien de tussenkomst van de jeugdbescherming het redelijk is om te stellen dat er voldoende gewaakt zal worden over het welzijn van C. (...) en dat er voldoende zorg aanwezig zal zijn om de lichamelijke en emotionele ontwikkeling van C. (...) te vrijwaren.

Verweester vergeet hierbij dat het Belgisch jeugdbeschermingsrecht uitgaat van het subsidiariteitsbeginsel. Onze wetgeving gaat ervan uit dat het gezin het beste opvoedingsmilieu is voor een minderjarige. Pas wanneer dit eerste niveau faalt, is een tussenkomst de (buiten)gerechtelijke jeugdbescherming aangewezen. Zolang C. (...) in familiale context kan worden grootgebracht, geniet dit uiteraard de voorkeur.

Tot slot heeft verzoeker ook een financiële verplichting t.a.v. zijn dochter. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker steeds alimentatie voor C. (...) heeft betaald, zelfs toen hij in de gevangenis verbleef. Sinds 13/01/2022 is de onderhoudsverplichting ook vastgelegd in een uitvoerbaar vonnis (zie vonnis 13/01/2022 Familierechtbank Antwerpen)

Verzoeker betaalt maandelijks een alimentatie van 84 euro per maand. Dit bedrag is berekend op basis van zijn huidig inkomen/verdienvermogen in België. Verweester gaat ervan uit dat, moest verzoeker moeten terugkeren naar Marokko, hij deze alimentatieverplichting zal kunnen blijven aanhouden. Verzoeker verblijft echter reeds sinds 2003 in België. Hij keerde nooit terug naar Marokko. Hij heeft daar geen woonst, geen werk. Hij zou zijn leven moeten opbouwen van 0. Dit zou uiteraard enige tijd in beslag nemen waardoor de kans zeer reëel is dat hij zijn alimentatieverplichting niet meer zou kunnen nakomen. Het is nochtans in het belang van C. (...) dat verzoeker zijn financiële verantwoordelijkheid kan blijven nemen. Het is zelfs in het belang van C. (...) dat verzoeker over een definitief verblijfsrecht zou kunnen beschikken zodat hij zijn financiële situatie zou kunnen verbeteren en financieel meer zou kunnen bijdragen in de kosten van zijn dochter.

Dat verzoeker dan ook van mening is dat de bestreden beslissing gebrekkig is gemotiveerd en een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen en bijgevolg dient te worden vernietigd."

3.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 43 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van zijn middel zet hij het volgende uiteen:

"Artikel 43 bepaalt:

" § 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren [...]:

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. "

Dat geenszins uit de motivering van de beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met:

- De duur van het verblijf van verzoeker in België, meer bepaald sinds 2003;*
- Zijn economische situatie: verzoeker werkte op het ogenblik van het nemen van de beslissing*
- Het feit dat verzoeker reeds drie jaar een relatie heeft met zijn feitelijke partner."*

3.3 De middelen worden samen behandeld.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (cf. RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing strekt ertoe verzoeker een verblijfsrecht van meer dan drie maanden te weigeren, zonder bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad bemerkt dat in deze beslissing duidelijk de feitelijke en juridische motieven die eraan ten grondslag liggen, worden weergegeven: de gemachtigde motiveert immers, met verwijzing naar artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat verzoeker in eerste instantie moet voldoen aan de voorwaarden inzake toegang tot het Belgische grondgebied opdat zijn aanvraag tot gezinshereniging in overweging kan worden genomen. De gemachtigde stelt vast dat verzoeker onder een nog geldig inreisverbod staat, waardoor hij geen recht op toegang tot het Belgische grondgebied heeft. De gemachtigde concludeert dat verzoeker niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet voldoet waardoor zijn aanvraag tot gezinshereniging moet worden geweigerd.

De Raad stelt vast dat de inhoud van de bestreden beslissing verzoeker voldoende inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit zijn verzoekschrift blijkt bovendien dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoeker een kritiek ontwikkelt ten aanzien van de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Verzoeker betoogt dat de gemachtigde het risico dat de bestreden beslissing inhoudt voor het evenwicht van zijn dochter te beperkend inschat. Zo is hij het oneens met de bestreden beslissing waar deze stelt dat de moeder van zijn dochter een nauwere band met haar zou hebben en nauwer betrokken zou zijn bij haar opvoeding. Volgens verzoeker blijkt niet op welke feitelijke informatie deze vaststelling is gebaseerd. Bovendien strookt dit oordeel niet met *"de verslagen van het begeleidingstehuis Conscience zelf waar C. (...) lange tijd verbleef en die verzoeker aan verweerster bezorgde in het kader van zijn aanvraag"*.

Verzoeker betoogt dat hij een zeer goede band heeft met zijn dochter en dat is voorzien in een uitgebreid omgangsrecht in de weekends en vakanties. Hij wijst er eveneens op dat zijn dochter hem regelmatig heeft bezocht in de gevangenis.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent gemotiveerd als volgt:

“De dagelijkse zorg werd gedurende een zeer lange periode opgenomen door professionelen. De overheid heeft dus ingegrepen daar waar het kind niet de nodige zorg kreeg van de ouders. Nu het kind terug bij 1 van de ouders mag wonen, is er voor gekozen om het terug onder te brengen bij de moeder, daar moet een reden voor zijn waarom men de keuze heeft gemaakt voor de moeder en niet voor de vader. Redelijkerwijze kiest de jeugdbescherming voor de meest stabiele thuisomgeving als reïntegratie in het gezin mogelijk is, alsook voor de ouder die het nauwste betrokken is bij de opvoeding van het kind en waarmee dus de nauwste band bestaat.”

De Raad stelt vast dat de kritiek van verzoeker is gericht tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing, hetgeen niet kan leiden tot de onwettigheid van deze beslissing (cf. RvS 9 september 2005, nr. 148.715). De gemachtigde laat gelden dat verzoekers minderjarige dochter, na haar verblijf in het begeleidingstehuis, opnieuw bij één van de ouders mag wonen. Het minderjarige kind verblijft nu bij haar moeder. De gemachtigde gaat er redelijkerwijs vanuit dat de jeugdrechtbank enerzijds voor de meest stabiele thuisomgeving heeft gekozen en anderzijds heeft gekozen voor de plaatsing bij de ouder die het nauwst betrokken is bij de opvoeding van het kind en met wie de nauwste band bestaat. Het feit dat C. opnieuw bij haar moeder woont, wordt niet betwist door verzoeker. Verzoeker beaamt zelfs dat de moeder van het kind haar *in casu* de meest stabiele thuisomgeving kan bieden.

Bovendien stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat er een band bestaat tussen verzoeker en zijn dochter. Waar verzoeker dan ook betoogt dat hij een zeer goede band heeft met zijn dochter en er een uitgebreid omgangsrecht is voorzien, bemerkt de Raad dat dit niet wordt betwist door verweerder waardoor niet kan worden ingezien welk belang verzoeker bij zijn betoog heeft.

De Raad concludeert dat het determinerende motief van de bestreden beslissing erin bestaat dat verzoeker niet voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden gezien hij onder een nog geldig inreisverbod staat. Er is verder geen sprake van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en zijn dochter die zou rechtvaardigen dat verzoeker een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Bijgevolg moet de aanvraag tot gezinshereniging worden geweigerd. De kritiek van verzoeker, met name dat de moeder van C. haar de meest stabiele thuisomgeving kan bieden en dit de enige reden is waarom het verblijf van C. bij haar moeder wordt gevestigd, kan deze motieven niet weerleggen.

Waar verzoeker kritiek uit tegen de bestreden beslissing waar deze stelt dat niet kan worden uitgesloten dat de interesse van verzoeker in zijn dochter enkel uit zelfbehoud is om repatriëring naar het land van herkomst te voorkomen en hier een verblijfsrecht te verkrijgen, moet eveneens worden vastgesteld dat deze kritiek gericht is tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt dit element immers slechts ‘ten overvloede’ aangehaald. Verzoekers kritiek kan evenmin leiden tot de onwettigheid van de bestreden beslissing.

Verder betoogt verzoeker dat verweerder te weinig rekening heeft gehouden met de gevolgen die de bestreden beslissing teweeg zullen brengen voor zijn dochter. Er is volgens hem te weinig rekening gehouden met haar kwetsbare positie, met de emotionele schade die zij reeds heeft geleden, met haar moeilijk verleden en met het feit dat zij zich intussen in de pubertijd bevindt.

Een lezing van de bestreden beslissing leert echter dat de gemachtigde een weloverwogen en zorgvuldige belangenafweging heeft gemaakt tussen de gevolgen van de weigeringsbeslissing enerzijds en het belang van verzoekers minderjarige dochter anderzijds. De gemachtigde motiveert dat dient te worden beoordeeld of er conform arrest nr. C-82/16 van het Hof van Justitie (hierna: het arrest K. A.) een zodanige afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoeker en zijn dochter die zou rechtvaardigen dat verzoeker een afgeleid verblijfsrecht wordt toegekend.

De Raad merkt op dat in het arrest K. A. een aantal richtsnoeren worden gegeven voor het voeren van het afhankelijkheidsonderzoek wanneer de betrokken Unieburger minderjarig is. Uitgangspunt is dat het bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, of dit nu een biologische dan wel een juridische is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om die ouder op grond van artikel 20 van het VWEU een afgeleid recht van verblijf op het grondgebied van de lidstaat waarvan het minderjarige kind onderdaan is, toe te kennen. Er moet een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaan dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten als de vreemdeling een verblijfsrecht wordt geweigerd.

Bij de beoordeling of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding, is het relevant wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële en affectieve last van het kind berust bij de ouder die een derdelander is. Daarbij moet worden bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die derdelander is. In het kader van deze beoordeling houden de bevoegde overheden rekening met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest, samen gelezen met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2 van het Handvest erkende hogere belang van het kind.

De omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze een Unieburger is, echt in staat en bereid is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, vormt een relevant gegeven maar volstaat op zich niet om te kunnen stellen dat de vereiste afhankelijkheidsverhouding tussen de ouder-derdelander en de minderjarige Unieburger niet aanwezig is. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moet, in het hoger belang van het kind, rekening worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Het al dan niet samenwonen van de ouder-derdelander met de minderjarige Unieburger vormt één van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding maar is geen noodzakelijke voorwaarde daarvoor.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt dat C. (...) sinds 23 december 2015 in het begeleidingstehuis in Consience (Elegast vzw) verblijft. Uit het overzicht van de bezoeken blijkt dat C. (...) haar vader een paar keer heeft bezocht in de gevangenis. Betrokkene heeft zijn dochter ook bezocht in het begeleidingstehuis. Tijdens de corona werden de fysieke bezoeken niet toegelaten maar bleven dochter en betrokkene telefonisch in contact. Na verloop van tijd is C. (...) ook blijven overnachten bij haar vader en nadien werd dit uitgebreid naar 2 overnachtingen in het weekend. Verder blijkt uit het dossier dat sinds maart 2021 de begeleiding van Elegast Consience voor C. (...) werd afgerond in samenspraak met de jeugdrechter en dat C. (...) naar Elegast Den Dam gaat, een dagcentrum, na school. Verblijven doet C. (...) terug bij de moeder. C. (...) verblijft nog steeds één weekend om de 14 dagen bij haar vader van vrijdagavond tot zondagavond. Op basis van al deze informatie erkennen we dus wel dat betrokkene contact heeft met het kind en er sprake is van een band. Zoals echter aangehaald door het Hof van Justitie volstaat het hebben van een band niet om een afgeleid verblijfsrecht te kunnen toestaan. Het is de bedoeling dat er van een afhankelijkheidsrelatie sprake is. Er dient bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding, in het belang van het kind rekening gehouden te worden met “alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is” (Arrest van Hof van Justitie, zaak C-82/16 dd. 8.05.2018, punt 76 en conclusie).

Zoals reeds eerder vermeldt woont betrokkene heden niet samen met het kind, meer zelfs hij heeft er tot op heden nooit mee samengewoond. Het kind is intussen 14 jaar. Dat is uiteraard al een vermeldenswaardig element. Dat wil zeggen dat in het dagelijks leven van het kind, behoudens het weekend om de twee weken op bezoek bij papa, er niets zal veranderen. Het scheiden van een kind van een vader waarmee nooit samenwoont is geweest, heeft beduidend minder impact op een kind, dan indien het samenwonend zou zijn met de vader.

Het kind is bovendien jarenlang geplaatst geweest omdat het kennelijk zowel niet bij de moeder terecht kon als bij de vader. Dat moet een aanzienlijke impact gehad hebben op het kind. Die impact had niets te maken met deze of gene beslissing met betrekking tot het verblijfsrecht van betrokkene, maar wel met de hele situatie waarin betrokkene en de moeder van het kind verkeerden. De dagelijkse zorg werd gedurende een zeer lange periode opgenomen door professionelen. De overheid heeft dus ingegrepen daar waar het kind niet de nodige zorg kreeg van de ouders. Nu het kind terug bij 1 van de ouders mag wonen, is er voor gekozen om het terug onder te brengen bij de moeder, daar moet een reden voor zijn waarom men de keuze heeft gemaakt voor de moeder en niet voor de vader. Redelijkerwijze kiest de jeugdbescherming voor de meest stabiele thuisomgeving als reïntegratie in het gezin mogelijk is, alsook voor de ouder die het nauwste betrokken is bij de opvoeding van het kind en waarmee dus de nauwste band bestaat. De Dienst Vreemdelingenzaken sluit zich uiteraard aan bij die keuze. Gezien de tussenkomst van de jeugdbescherming is het ook redelijk te stellen dat er voldoende gewaakt wordt over het welzijn van het kind. Er is voldoende zorg aanwezig is om de lichamelijke en emotionele ontwikkeling van het kind te vrijwaren. De voornaamste zorgdrager over het kind is heden de moeder, die daarbij

ondersteund wordt door het dagcentrum. Het is redelijk te stellen dat het kind daarbij zeer nauw gevolgd wordt door de bevoegde jeugdbescherming van België. Gezien deze hele voorgeschiedenis en de huidige professionele ondersteuning lijkt ons het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is, eerder beperkt. Zeker in verhouding tot wat het kind al allemaal heeft meegemaakt. De beslissing houdt ook niet in dat betrokkene zijn vaderschap niet verder zou kunnen uitoefenen. Zowel via de klassieke of moderne communicatiemiddelen is het best mogelijk om verder contact te houden met het kind. Niets sluit uit dat betrokkene de affectieve en/of financiële banden verder probeert op te bouwen vanuit het buitenland.

Het evenwicht van het kind bij een - louter fysieke - scheiding van betrokkene, hoeft helemaal niet in het gedrang te komen. Er is ook geen sprake van dat het kind België zouden moeten verlaten, ten gevolge deze negatieve beslissing. Het kind heeft de Belgische nationaliteit, wordt hier goed begeleid en opgevolgd. Financieel is er een goede regeling getroffen. Niets sluit uit dat de vader deze regeling verder nakomt vanuit het buitenland."

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder uitvoerig is ingegaan op de relatie tussen verzoeker en zijn dochter. Hierbij heeft de gemachtigde rekening gehouden met de kwetsbare positie van het minderjarige kind. Uit deze motieven blijkt dat de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn dochter wel degelijk is onderzocht, daarin begrepen de vraag of het kind genoodzaakt zou zijn om het grondgebied van de Europese Unie te verlaten indien het verblijfsrecht verzoeker zou worden geweigerd, waarop ontkennend wordt geantwoord. Verweerder heeft de beoordeling gemaakt aan de hand van de gegevens die hem gekend waren op het ogenblik dat hij de beslissing nam. Uit deze beoordeling blijkt dat verweerder van oordeel is dat het minderjarig kind in België kan verblijven bij haar moeder en daarbij verder kan worden ondersteund door het dagcentrum, zoals dit nu reeds het geval is, terwijl verzoeker elders verblijft. Gezien de huidige professionele ondersteuning en opvolging door de bevoegde jeugdbeschermingsinstanties in België, schat verweerder het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan eerder beperkt in. Bovendien kunnen verzoeker en zijn dochter contact houden via de klassieke of moderne communicatiemiddelen. De fysieke aanwezigheid van verzoeker in België is daarom niet vereist. Een dergelijke fysieke scheiding doet geen afbreuk aan het gezinsleven van verzoeker met zijn dochter.

Het komt verzoeker toe om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat het gevoerde afhankelijkheidsonderzoek niet deugdelijk was en dat verweerder ten onrechte heeft geconcludeerd dat het niet toekennen van het verblijfsrecht er niet toe zal leiden dat zijn dochter het grondgebied van de Europese Unie zal moeten verlaten. De stukken die verzoeker bij zijn verblijfsaanvraag heeft gevoegd, zijn blijkens de bestreden beslissing reeds onderzocht door de gemachtigde. Verzoeker brengt bij zijn verzoekschrift geen nieuwe stukken aan die alsnog aantonen dat het door de gemachtigde gevoerde onderzoek onzorgvuldig is. Bijgevolg slaagt verzoeker er niet in met concrete bewijzen aan te tonen dat verweerder ten onrechte heeft geconcludeerd dat het niet toekennen van het verblijfsrecht er niet toe zal leiden dat zijn dochter het grondgebied van de Europese Unie zal moeten verlaten. Gelet op de overwegingen opgenomen in K.A., kan verweerder er terecht op wijzen dat het loutere bestaan van een gezinsband niet volstaat als rechtvaardiging om een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij zijn financiële verplichting tegenover zijn dochter niet meer zal kunnen nakomen als hij terugkeert naar Marokko, bemerkt de Raad dat verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt dat deze bewering kan ondersteunen. Verzoeker toont bijvoorbeeld niet aan dat hij in Marokko niet actief zal kunnen zijn op de arbeidsmarkt. Het betoog van verzoeker berust bijgevolg op een loutere bewering die niet wordt ondersteund door enig begin van bewijs. Hiermee kan aldus geen rekening worden gehouden.

In zoverre verzoeker middels zijn betoog tracht aan te tonen dat er wel sprake zou zijn van een afhankelijkheidsrelatie, dient te worden vastgesteld dat verzoeker klaarblijkelijk een feitelijke herbeoordeling door de Raad beoogt. De Raad kan de gevraagde beoordeling niet maken. De Raad onderzoekt enkel of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (cf. RvS 17 januari 2007, nr. 166.820). Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing volstaat niet om te besluiten dat er sprake zou zijn van een kennelijk onredelijke beslissing.

Verzoeker voert tenslotte nog de schending aan van artikel 43 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Zoals verweerder correct opmerkt in zijn nota met opmerkingen, is de grief niet dienstig nu de bestreden beslissing niet steunt op artikel 43 van de vreemdelingenwet. Artikel 43 van de vreemdelingenwet is slechts van toepassing wanneer het verblijf wordt geweigerd op grond van redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid of wanneer de vreemdeling valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, dan wel fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt om zijn verblijf te verkrijgen, *quod non in casu*. De toekenning van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden wordt verzoeker geweigerd omdat hij niet aan de binnenkomstvoorwaarden voldoet, hij staat namelijk nog onder een geldig inreisverbod. Verder is er geen sprake van een dergelijke afhankelijkheidsrelatie in de zin van het arrest K. A., waardoor verzoeker evenmin een afgeleid verblijfsrecht kan worden toegekend.

Verzoeker slaagt er niet in een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, noch van artikel 43 van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN